

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. αὐγή. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Αὐγή, πρωία ἔνθ' ἀν.: Αὔριο τὴν αὐγίτσα Κεφαλλ. Τὴν αὐγίτσα πῆγε τὸ παιδί μετὰ τὰ βόδια Κορινθ. || Ἄσμ.

Μετὰν αὐγίτσα δὲξω βγῆκα, | σὲ στενὸ σοκάκι βῆκα Κρήτ.

Καλὴν μέρα σας, καλὴν αὐγίτσα σας,

ἦρθε Λάζαρος, ἦρθαν τὰ βάρια

Θράκ. (Μάλαρο.) Συνών. αὐγούλλα. 2) Ἐπιρρηματ. κατὰ τὴν αὐγὴν Ἡπ. Θράκ. (Μέτρο. Τσακίλ.) Καππ. (Φάρασ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.: Γυρίζ'νε τὰ βράδια 'ς τὸ σπὶτ' καὶ τὸ πουρνὸ αὐγίτσα ξαναπαγαίν'νε Μέτρο. Σηκῶν'μαστε αὐγίτσα καὶ παγαίν'με 'ς τὰ δεμάτια Τσακίλ. Βγήκαμε αὐγίτσα ἀπ' τὸ σπὶτι αὐτόθι. || Ἄσμ.

Αὐγίτ' αὐγίτσα κίνησα κρυφὰ ἀπ' τὰ γονικά μου Ἡπ.

Αὐγίτ' αὐγίτσα σ'κῶνουμαι ὁ δόλιος ἀπ' τὸν ὕπνο Καλάβρυτ. Συνών. αὐγή 1β.

αὐγόπουρνα ἐπίρρ. ἀμάρτ. αὐόπουρνα Καππ. (Σιλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐγή καὶ πουρνό, δι' ὃ ἰδ. πρωινός. Λίαν πρωί, πρωί πρωί. Συνών. σὺναυγα.

αὐγὸς ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγή. Διὰ τὸν σχηματισμὸν καθ' ὃν καὶ κάστανο - κασιανός, λιβάνι - λιβανός, μέλισσα - μελισσός κττ. ἰδ. ΙΒαλαβάν. ἐν Ἀρχ. Συλλ. Κοραῆ 183.

Λαμπρός, λευκός, καθαρός: Αὐγὸν παννὴν Κερασ. || Ἄσμ.

Τρί' ἄστρα αὐγὰ εἶδα ψηλὰ 'ς τὰ ἐπουράνῃ, τό 'ναν πολλὰ αὐγὸν ἔτον, ἐθά'να, κόρ', ἐὺ εἶσαι

Πόντ. Τοῦ οὐδ. αὐγὸ συνών. αὐγέαριν.

αὐγοσῆκωμα τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. αὐγοσηκῶνω.

Τὸ νὰ ἀφυπνίζεται τις λίαν πρωί.

αὐγοσηκῶνω ἀμάρτ. Μέσ. αὐγοσηκῶνομαι. Κάρπ. Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγή καὶ τοῦ ρ. σηκῶνω.

Μέσ. ἀφυπνίζομαι. ἐγείρομαι πολὺ πρωί. Συνών. τῆς μετοχ. αὐγοσηκῶμένος τὸ ἐπίθ. αὐγοσῆκωτος 1.

αὐγοσῆκωτος ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.) Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγή καὶ τοῦ ἐπιθ. σηκῶτος < σηκῶνω.

1) Ὁ ἐγειρόμενος, ὁ ἀφυπνιζόμενος λίαν πρωί Κύθν. Συνών. αὐγοσηκῶμένος (ἰδ. αὐγοσηκῶνω). 2) Ὁ ἀπὸ πρωίας ἀναλαμβάνων τὴν ἐργασίαν του, φιλόπονος, ἄοκνος Ἰων. (Κρήν.)

αὐγούλλα ἡ, κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. αὐγή διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Αὐγή, πρωία: Γλυκοχαράζ' ἡ αὐγούλλα. Σηκῶνομαι-φεύγω τὴν αὐγούλλα κοιν. || Γνωμ.

Ἡ-ρ-αὐγούλλα θὰ-ν-τὸ δείξῃ | τίνους μάννα θεὰ λείψῃ Πελοπν. (Λογγ.) || Ἄσμ.

Κοιμήσου, ἀγάπη μου γλυκειά, καὶ θὰ 'ρθῇ ἡ αὐγούλλα νὰ τραγουδήσουν τὰ πουλλὰ καὶ θὰ σοῦ στείλουν γιούλια Ἰων. (Σμύρν.)

Τάχα καὶ δὲν περπάτηξα τὴ νύχτα μετὰ φεγγάρι καὶ τὴν αὐγούλλα μετὰ δροσιὰ σὰν ἄξιον παλληκάρη;

Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)—Ποίημ.

Ξανθούλλα κόρη ντροπαλή καὶ μικροκαμωμένη εἶν' ἡ αὐγούλλα ἡ ροδαλή ἡ μοσχαναθρεμμένη

ΙΠολέμ. Χειμῶνανθ. 71. Συνών. αὐγίτσα 1.

αὐγουσταγκαλεζάζω ἀμάρτ. ἀουστογκαλεζάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. Αὔγουστος καὶ τοῦ ρ. ἀγκαλεζάζω.

Ἐναγκαλίζομαι, συνέρχομαι ἐρωτικῶς μετὰ τῆς γυναικὸς τὸν Αὔγουστον μῆνα: Παροιμ. Ἀουστογκάλεζε, μοναχοθέριζε (ὅτι ἡ κατ' Αὔγουστον συντελούμενη σύλληψις ἐπάγεται τὴν κατὰ τὸ θέρος ἀπασχόλησιν τῆς μητρὸς εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ νεογνοῦ, ἡ ὁποία κατ' ἀνάγκην ἀφίνει μόνον τὸν σύζυγον εἰς τὸν θερισμόν).

αὐγουστάπι τό, ἀμάρτ. ἀγουστάπ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. Αὔγουστος καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄπιον.

Ἀπιδιον ὠριμάζον κατ' Αὔγουστον μῆνα. Συνών. αὐγουστάπιδιο, αὐγουστέλλα 1, αὐγουστέλλι 1.

αὐγουσταπιδεῖ ἡ, Πελοπν. (Μάν. Παππούλ. Πύλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. Αὔγουστος καὶ ἀπιδεῖ ἡ ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγουστάπιδιο.

Ἀπιδεῖα τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς ὠριμάζει κατ' Αὔγουστον. Συνών. αὐγουσταχλαδεῖα, αὐγουστιεῖα 2.

αὐγουστάπιδιο τό, Πελοπν. (Λακων. Μάν. Παππούλ. Τριφυλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. Αὔγουστος καὶ ἀπιδεῖ.

Αὔγουστάπι, ὁ ἰδ.

αὐγουσταχλαδεῖ ἡ, Πελοπν. (Μάν.) ἀουσταχλαδεῖ Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. Αὔγουστος καὶ ἀχλαδεῖα.

Αὔγουσταπιδεῖα, ὁ ἰδ.

αὐγουστέλλα ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀγουστέλλα Κεφαλλ. ἀχστέλλα Ἰμβρ. ἀχσάλλα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγουστέλλι κατὰ τύπ. μεγεθ.

1) Αὔγουστάπι, ὁ ἰδ., Ἰμβρ. 2) Τὸ κατ' Αὔγουστον δεῦτερον σῦκον τῆς βουσυκῆς Κεφαλλ. Συνών. αὐγουστέλλι 2. [\*\*]

αὐγουστέλλι τό, Ἰθάκ. Ἰων. (Σμύρν.) Κεφαλλ. Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. Αὔγουστος καὶ τῆς καταλ. -έλλι.

1) Αὔγουστάπι, ὁ ἰδ., Κεφαλλ. Μῆλ. 2) Αὔγουστέλλα 2, ὁ ἰδ., Ἰθάκ. 3) Τὸ πτηνὸν χηναλώπηξ ἡ Αἰγυπτία (chenalopez Aegyptiaca). Συνών. πάπια τῆς Αἰγύπτου. [\*\*]

αὐγουστελλίδι τό, ἀμάρτ. αὐγουστολλίδι Ζάκ. Ἰθάκ. ἀγουστολλίδ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) γουστολλίδι Ἰθάκ. Πελοπν. (Πάτρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐγουστέλλι καὶ τῆς καταλ. -ίδι. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ αὐγουστολλίδι ὀφείλεται εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ε διὰ τοῦ ο ὡς τοῦ κατ' ἐξοχὴν συνδετικοῦ φωνήεντος.

Εἶδος σταφυλῆς μικρᾶς καὶ λευκῆς ἡ ὁποία ὠριμάζει κατ' Αὔγουστον. Πβ. \*αὐγουστήσιν 2, αὐγουστιανός, αὐγουστιάτης, αὐγουστιάτικος.

\* αὐγουστήσιν ἐπίθ. οὐδ. ἀγουσιέσ' Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀγουσιέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Αὔγουστος καὶ τῆς καταλ. -ήσιος -ήσιν.

1) Ὁ κατ' Αὔγουστον γεννηθεὶς Πόντ. (Ὁφ.): Ἐγὼ ἀγουσιέσ' εἶμαι. 2) Οὐσ., εἶδος σταφυλῆς ὠριμαζούσης κατ' Αὔγουστον Πόντ. (Χαλδ. Σάντ. κ.ά.) Πβ. αὐγουστέλλιδι.

αὐγουστιεῖ ἡ, ἀμάρτ. ἀγουσιεῖα Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. Αὔγουστος καὶ τῆς καταλ. -εῖα ὡς καὶ μοῦστος-μουσιεῖα, χρόνος-χρονεῖα κττ.

1) Ὁ μὴν Αὔγουστος ὡς χρονικὸν σύνολον Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μπῆκ' ἡ ἀγουσιεῖα. Γί'ν'καν τὰ σταφύλια, ἀγουσιεῖα εἶνι τῶρα. Θὰ σὶ πάρ' ἡ ἀγουσιεῖα μέσα (δὲν θὰ τελειώσῃς πρὸ τοῦ Αὐγούστου). β) Καιρὸς καλοκαιρινὸς Στερελλ.